

PROLOG

In de vroege uren van een maanloze nacht, gehuld in dikke, ondoordringbare mist, dreef een spookachtig schip roerloos voor de kust. Het schip was een driemaster uit de 18e eeuw, haar zeilen waren gescheurd en zwartgekleurd, alsof ze ooit door een vuurstorm waren getroffen. Het hout van de romp, donker verweerd en bedekt met korstmossen, kraakte zachtjes en golven sloegen er ritmisch tegenaan. Uitgehouwen figuren van eng uitziende zeemonsters sierden de boeg, hun uitdrukkingen stonden als bevroren in een eeuwige schreeuw. Een eenzame meeuw cirkelde boven het schip rond, voordat ze verdween in de witte nevel. Het was net of het schip ademde. Het leek op een vreemd en onheilspellend wezen, dat gevangen zat tussen twee verschillende werelden. Er was geen licht en geen geluid, maar alleen stilte en het eeuwige ritme van de zee.

De vuurtoren op de kliffen stond krachteloos tegenover de mist. Het licht dat normaal gesproken als een baken door de duisternis sneed, leek nu op te lossen in de dikke vochtige massa. Het was alsof de mist zelf besloten had de kust in een eeuwige sluier te hullen. Aan de voet van de vuurtoren stond de vuurtorenwachter. Het was al een oude man. Hij had meer tijd met de zee doorgebracht dan met andere mensen. Hij keek naar het schip, zijn ogen vernauwd van inspanning. Ondertussen hield hij een oud logboek stevig tegen zijn borst geklemd. Ergens diep in zijn lichaam voelde hij een vreemde spanning, het voelde aan alsof dat wat hij zag niet van deze wereld was.

Het schip leek niet alleen verloren in de mist, maar ook in tijd en

ruimte. Hoewel het schip veraf van de kust in de mist voer, leek de vuurtorenwachter meer te zien dan normaal was. Terwijl hij door zijn verreijker keek, veranderde de mist voor zijn ogen. Het leek te bewegen, niet als een gewone nevel, maar eerder een soort levend wezen. Een wezen dat hem dichterbij het schip wilde brengen. Plotse-ling voelde hij een vreemde warmte langs zijn slapen. Het was net of de verreijker niet alleen zijn zicht, maar ook zijn zintuigen versterkte. Door de lenzen heen zag hij heel duidelijk de zeilen van het schip. De mist week opzij en bood hem een onverklaarbaar schouwspel. De stof van de zeilen leek op iets wat hij nooit eerder had gezien. Het leek geweven te zijn van een materiaal dat leek te schitteren, maar er toch verweerd uitzag. Ook maakte het geen onderdeel uit van de tijd zoals hij die kende.

Toen kwam de geur. Het leek net alsof de wind, die eerder vrijwel stil had gestaan, plotseling van richting was veranderd en rechtstreeks vanaf het schip naar hem toe blies. Het bracht een geur met zich mee die hij niet herkende. Het was vreemd en rook als een mengeling van ziltigheid, rotting en iets metaalachtig. Hij begreep niet hoe een schip dat zo ver weg was en gehuld was in mist, zo tastbaar kon lijken. Toch wist hij zeker dat hij de aanwezigheid ervan voelde. Het voelde alsof het schip hem op een onverklaarbare manier wilde betrekken bij geheimen en hem werd toegestaan deze details te zien en te ruiken. Misschien was het een waarschuwing. Misschien was het een uitnodiging. Wat het ook was, het maakte de vuurtorenwachter onzeker en angstig. De grens tussen de wereld zoals hij die kende en een andere, veel oudere werkelijkheid, vervaagde langzaam.

Het verhaal van het schip had hij eerder gehoord, in legendes die de

ronde deden onder vissers en zeelui, zoals een verhaal over een schip dat in 1742 was verdwenen. Het was zogenaamd met man en muis gezonken, maar wat hij hier zag, tartte elke logica. De zee leek besloten te hebben haar oude geheimen terug te geven. De mist werd dikker en de lucht voelde zwaarder en was doordrenkt met zout en bevatte een onverklaarbare kilte. En toen, alsof het nooit had bestaan, verdween het schip plotseling. Er was geen geluid te horen en geen spoor terug te vinden. De golven bleven onverstoord op de kliffen beuken. Terwijl de vuurtorenwachter naar het schip staarde, voelde hij een onstuitbare drang om deze mysterieuze ervaring in zijn logboek vast te leggen. Echter, nog voordat hij zijn pen kon pakken, trok een onzichtbare kracht hem naar de kliffen. De mist omsloot hem volledig. Toen verdween ook hij, samen met zijn logboek. Het was net alsof het schip, de mist en de zee een onbreekbare band met elkaar hadden en de waarheid alleen op die plaats mocht blijven, verborgen in de oneindige diepten. Alleen de zee zelf herinnerde zich wat er werkelijk was gebeurd. Zij had haar geheimen zorgvuldig bewaard in haar eeuwige ritme.

Na de verdwijning van de vuurtorenwachter gingen er allerlei geruchten in het dorp rond. Sommige mensen geloofden dat de vuurtorenwachter was meegenomen door de zee, terwijl anderen geloofden dat hij contact had gehad met iets bovennatuurlijks. Toch was er niemand die hem ooit terugzag en ook zijn logboek bleef spoorloos. Wat niemand wist, was dat diezelfde nacht een jonge visser heel toevallig iets opviel, toen hij met zijn boot langs de kust aan het varen was. Hij zag een donkere gedaante bij de kliffen. Een silhouet die steeds minder zichtbaar werd en tenslotte verdween in de dikke mist. Uit nieuwsgierigheid stuurde hij zijn boot naar de kant en ging op